

Ud fra òens l ne p de, ut i Volgas b de faru
 Sternu skj nne m lte sm kter, under Stenka Rasins navn

1/4 du f rste sidder Stenka, med fyrstinnen i sin f ru
 Vet halv gl mmer ved den skj nne, Lu og kvinnu g r h n v rn

h n h ns donkossakter m nder, h n h r g nt sig selv og oss
 i en natt med denne kvinnu og h n gl mmer ved   Sloss

2/5 Disse spottens ord fra menigden, s nnu Stenka bl r i br nn
 l nner  tter  t a m nnu, donkossaktens hoveds m nnu.

1/6 Vel for eder vil jeg ofu, selv mitt hjerte i mitt bryst
 H r, n r lyder herster Stenka, slik som for fra kyst til kyst

1/7 Volga, Volga moder Volga, Volga Russlands store flod!
 G r du for du f lde som gave donkossaktens h erteblod

1/8 D nne kvinnu skal  i sp de sp id i mellom fire n nne
 Volga, Volga moder Volga, h  i f ru min skj nne venn.

1/9 Med et kast h n lofter henne, mens et stjenneskudd der for
 og s  kaster Stenka Rasin sin fyrstinne overbord

1/10 Hvorfor dier du dj vel, hei du T rke dans min sel!
 spill og sy ng i Don kosakker, slik er b nn for hennes sj l

1/11 Ud fra òens l ne p de, ut i Volgas b de faru
 Sternu skj nne m lte sm kter, under Stenka Rasins navn

STENKA RASIN
(Sovjet-Unionen)

Der hvor øene på Volga
åpner sundet halvt på klem,
stevner nu på skjønne snekker
Stenka Rasins følge frem.

Med sin persiske fyrstinne
kommer nu fra gjestebud
fremst i ferden over Volga
Stenka Rasin stolt og prud.

Men hans Donkosakker
mumler
truende om dom og død,
«skal han da hos denne kvinne
glemme oss og all vår nød!»

Og de spotter: «Ja, en kvinne
er han blitt i hennes makt.»
Men da Stenka hører dette,
er hans gamle styrke vakt.

Som en tordensky hans panne
skyter lyn i blikkets brann.
«Ha — nu er du, Stenka Rasin,
atter høvding, atter mann!»

Dyster som en storm hans
stemme
bryter inn mot breddens trær:
«Vel, så ofrer jeg for Eder
alt hva jeg på jord har kjær!»

Perserinnens øyne flakker
sky som fugl, mens stum og stiv
Stenka står ved hennes side
med sin arm om hennes liv.

Og hans øyne følger strømmen.
Moder Volga, skjønn du var
alle dager; men et smykke
som i dag du aldri bar.

«Men blant frie menn
den skjønne
blomst skal ei så stridens frø.
Vugg du henne, Moder Volga
mot den dype, dype sjø.»

Og så slynger Stenka Rasin
sin fyrstinne overbord.
Og hun vugges mot det fjerne
under bølgesusets kor.

«Henger I med hodet, brødre!
Stem da heller op en dans!
Hun skal få en røvervise,
heller enn en sørgekrans!»

Der hvor øene på Volga
åpner sundet halvt på klem,
stevner nu på skjønne snekker
Stenka Rasins følge frem.

cd 9
spor 36